

LIK STVARI KOJE DOLAZE

* * *

(KUĆA PESKA I MAGLE)

Svet se promenio.
A najgore tek dolazi.
Nemojte me na kafu zvati,
Nemojte me darivati.
O, šta učinismo!
Spevajmo elegiju za vodom odnete!
Za životne cikluse, za močvare,
Kuće, ljude – za čitava ostrva ljudi.
Učinismo veliko al' pogrešno,
Ne malo ali vredno.
Uvek boli ono što je nekada bilo.
Prasak ledenice, il' avgust kada
Mora biti vruće, trulo lišće u olucima
S jeseni. Prolećni bol je najgori.
Pomišljam još: kao da se
Ništa ne događa, sve je
Tako mirno, ali svet se promenio.
Današnji ljudi to dobro znaju.

A šta to treba nama?
Sačuvati utopiju, sačuvati je,
Sačuvati demokratiju od kapitalizma.
Sačuvati nadu od nasilja, sačuvati,
Da, sačuvati čoveka od napretka.
Sačuvati. Da.

* * *

(ANĐELI NAD SRBIJOM I KIŠNE ŠUME)

Duh svakog čoveka, žene i deteta
Zatvoren je u bocu koja pluta
Sporim, nadolazećim vodama.
Staklo boce je od naroda i države,
Pampurača je od plute.
Vode nadolaze, duh u boci se davi.

Poplava iznosi kosti na scenu.
Magla izlazi na scenu.
Ljudi izlaze sa scene.

Mi smo robovi iz vode. Vapaji iz vode.
Mi smo senke i ugasla vatra.
Prstohvat pepela, posut po vodi.
Poplava. Pola poplave. Druga polovina smo mi.
Ljudi iz poplave.

Šume su opustošene, pesak je ukraden,
Šljunak je ukraden, livade su prodane u deponije,
Reke su deponija, deponije su poplavljene.
Moja nada je moj bratanac, koji studira šume
I šumetine, duboke vode i moderne veštine.
I ne plaši se ničega.

* * *

(DAKLE OVAKO UMIRE SLOBODA... UZ GROMOGLASNI APLAUZ)

Moramo ponovo da razmislimo o ljudskoj prirodi.

Trebalo bi negovati tu odvratnost,
Kao kada poštenu čoveka dođe svetini,
Ili se povuče iz sveta i nikom ne učini zlo.
I umre podučavajući decu okretnim igrama.
Čovek, sam u svom snu, vredan je ljubavi.
U gomili, sažaljenja!
Mislite o tome.

Uvek ću žaliti za čovekom
Kakav je mogao da bude i
Kakav će biti.

Ko nije u Božjem gradu
Pripada Đavolovom gradu.
Smrtonosni apostoli obavljaju svoje poslove.

Al' taj jedan čovek nam fali
Na kog su svi zaboravili.

Ne pristajem na monade.
Ne pristajem na serenade.
Nismo pričali o svakodnevnom jadu.
I bilo mi je lakše.

* * *

(DALEKA GRMLJAVINA PRED KIŠU)

Ovako izgleda katastrofa.
Ovako izgleda katastrofa.
Ništa naročito. Krošnja ozelenela,
Zaklanja mi sunce u spavaćoj sobi.
Uveče buka jenjava. Ponekad se neki
Mladi manijaci dernjaju. Ali preko leta
Pogled je tako lep na večernje nebo.

Ako se događa, događa se, znači
Treba da se događa.
O nafti je reč, uvek o nafti,
Budale!

* * *

(LIK STVARI KOJE DOLAZE)

Pijmo da bismo zaboravili predstojeću oluju.
Ovde se sudbina otkriva samim rođenjem.
Čitaju se vlati strave.
Omiljeni slikar je Stisnikar.
Neko zlo dolazi ovim putem.

Šta je život? Samo jedan dan: zora i sumrak.
Ideali prošlosti postase psovke budućnosti.
Psovke budućnosti postadoše kategorički imperativi
Današnjice a oni pak zov karakterologije.
Antropo, psiho ili kakva druga metrija –
Zar stvarno mislite da živimo u sadašnjosti
Ili od para?

A zapravo, govorimo o nečemu iz prošlosti
Čega neće biti u budućnosti. I o nečemu iz prošlosti,
A čega neće biti više u danima pred nama.

Govorimo o liku stvari koje dolaze.
O nafti govorimo, budale, uvek o nafti.

* * *

(NEŠTO OPAKO DOLAZI OVIM PUTEM)

Avioni su se veselo stuštili, uz pokliče,
Mašinke su pevale, kao rajske ptice.
Onaj ozbiljni čovek tamo dao je telefon ovom
Ozbiljnom čoveku ovde. Kao u stihu,
Jedna reč bi rešila sve.
Al' ko jebe, da prostite na izrazu,
Nas, a i vas, kada ozbiljni ljudi čute.
Ljubav je to.

Zlo dolazi ovim putem,
Malo po malo.
Pa mnogo po mnogo.
Pa samo onda zlo tu je.
I svi smo brzi i mrtvi.
Na raskršćima.

* * *

(SVI OVI TRENUCI BIĆE IZGUBLJENI U VREMENU, KAO SUZE NA KIŠI)¹

Kako da moj narod postane slobodan?
Put se u toj zaplanjskoj šumi, koji neoprezno prozvah slobodištem,
Račvao naviše i naniže. Nekako ovako. Ili na neki drugi način.

¹ Fotografije u ovoj pesmi: D. M. Car.

Jednim putem, obavezno, primetio sam, kreće se u neki tunel, polumračan, nadsvođen,
Deluje nezahvalno, neprijatno ići njime, ali iskustvo čudnog šumara
kaže da tako

Ne mora biti. U daljini drugog je obavezno neka figura, naprežem oči, ali ne razaznajem,
Ko je to, odakle dolazi, kuda ide, da li ću ga ikad ponovo sresti.

Ali držimo metafore po strani, jer one čute kao mulci

O onome što ljude na svetu najviše tišti.

Krenimo, ti i ja sada, sporednim putevima Srbije.

Onog davnog dana, kada smo moja žena, Car i ja brali sreмуš, jedan takav put uzbrdo
Pokazao nam je kosinu punu tog zelenog belog luka. Posle smo jeli taj isti sreмуš sa
Tvrđim ovčijim sirom i maslinovim uljem, uz hladno pivo i sutonski pogled
na Niš.
Posle smo se spustili u grad, putevima koji su se vratili
Iz iščeznuća.
Vratili smo se iz šume u nebeski grad, pričajući
Jezikom koji je tumarao ka izlazu.
Stajali smo na obalama novog sveta,
Sveta jadne bezosećajnosti.
Umirali u zlatnom dobu, umirali od nadanja
I umirali od verovanja.

„Moći ćemo obnoviti svet kad on bude razoren
I kad ljudi budu ređi od stvari.“²

Čudan je to svet. Često srećemo takve ljude.
Male, sprčkane i spečene, a jake, izdržljive,
I često su na građevini i u njivi.
Ili' metre iz tuđe šume.

² Alber Karako.

Da su znali za ono, za sisteme i mitologeme,
Da ako se malo munu, počinju da trunu,
Bolje bi prošli u životu.
Državu i zakon nek sprži sunčeva vatra,
S jedne, zvezdana hladnoća,
Sa druge strane.
Eto recepta za posne dane,
Heliopolisa eto, Edena i Valdena,
Rajačkih pimnica te Sićevačkih vizijica.

Iza suza, iza sivih kiša,
Podigla se srebrna zavesa
I daleke bele obale zasjale su
Tada. Iza jednog ovakvog
Običnog srpskog brda.

Starci kažu
Samo je zemlja večna.
Istinu rekoše.
Samo je zemlja večna.